

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ ΤΟ 200 π.Χ.

Γεννήθηκα στὴν Αἴγυπτο τὸ 200 π.Χ.
Μὲ ἥλιο στὸν Αἰγόκερω
Καὶ μὲ σελήνη Κρόνου στὸν Κριό.
Ὁ πατέρας Μακεδόνας
Κι ἡ μάνα μου ἀπὸ τὴ Μαύρη Θάλασσα.
Ἔγινα χτίστης κι ἀπόκτησα πολλὰ παιδιά.
Ἀργότερα θεόρβη ἔπαιζα δίπλα στὸν Λόκ.
Ἀντιγραφέας ἔγινα τὸ 1701 στὴ Μαδρίτη
Καὶ ἔραστής μιᾶς δούκισσας
Ποὺ κἀήκε σὲ πυρκαγιά.
Μὲ σκότωσαν σὲ ὄργιο κάπου στὸ Περοῦ
Μὰ ἐγὼ ἐμφανίστηκα ξανὰ
Στὴ Σαρλεβίλ τῶν Ἀρδενῶν μὲ τ' ὄνομα Ρεμπώ.
Πέθανα τριάντα ἑπτὰ ἐτῶν κι ὅταν ξαναγεννήθηκα
Ἦμουν γυναίκα ζωηρὴ
Ποὺ ἔγινε διάσημη
Σὲ ρόλους κωμικοῦς
Μέχρι ποὺ γνώρισα στὴ Ρώμη κάποιον Σάντρο Λίππι.
Πόρνη κατέληξα ποὺ πῆγε ἀπὸ χολέρα
Μὰ τώρα φτιάχνω πιάνο στὴ Λειψία.

Ἄλλαξα σχήματα, καρδιές, μυαλὸ
Μίλησα τόσες γλωσσες.
Τυφλὸς ἐκ γενετῆς ἔχω τρία παιδιά
Γυναίκα ἀπὸ τὴ Σάμο.
Τὴν τέχνη ἔμαθα στὸ σπίτι τῶν γονιῶν μου
Καὶ μὲς στὴ μουσικὴ ζῶ τὴ ζωὴ μου.

Λέγομαι Γιούλιος, εἶμαι ἑβδομήντα δύο χρονῶν
Καὶ θέλω νὰ πεθάνω στὴν Ἑλλάδα.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΩ ΜΙΑ ΓΛΩΣΣΑ

Πρέπει νὰ βρῶ μιὰ γλώσσα
Ποὺ νὰ ἐνώνει τὰ σύννεφα
Νὰ χωρίζει τὴ θάλασσα
Νὰ ὀξύνει τὸν πόνο
Γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὲ κοιτάζω
Σκύβοντας καὶ ρωτώντας
Ρουφώντας καὶ παίζοντας
Περπατώντας στὰ τέσσερα.

Πρέπει νὰ βρῶ μιὰ γλώσσα
Ποὺ νὰ ταιριάζει στὶς φωνές
Ὅταν θὰ δύουν οἱ αἰσθήσεις
Καὶ θὰ ξυπνᾷ τὸ αἶσθημα
Ὅταν θὰ βάζω τὸ νύχι
Στὶς πληγές, τὸ ἀκάνθινο στεφάνι
Στὰ μαλλιά μου.

Πρέπει νὰ βρῶ μιὰ γλώσσα πυρετοῦ
Ποὺ νὰ γεμίζει πύον
Θὰ γίνεται μπλὲ τὸ πρωινὸ
Καὶ τρυφερὸ τὸ βράδυ.
Πρέπει νὰ βρῶ μιὰ γλώσσα
Ποὺ θὰ ἔχει τὴν πίκρα
Τοῦ πιὸ γλυκοῦ φιλιοῦ
Τὴν ἀλαφράδα τοῦ πουλιοῦ
Καὶ τὸ στυφὸ τῆς γνώσης.
Πρέπει νὰ βρῶ μιὰ γλώσσα
Γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω.

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΑΔΕΙΑΖΕΙ

Σκοτεινιασμένο φῶς στους δρόμους, πρόσωπα ὠχρὰ
Ἄπ' τῆ συνήθεια καὶ τῆ σκόνῃ περιμένουν.
Τὸ θάνατο τὸν εἶχαν λησμονήσει.
Ὅμως βρίσκειται ἐδῶ ἡ πλατινένια βάρκα·
Οἱ ἀγάπες μας πού πνίγηκαν στὰ δάκρυα πάντοτε ἐπιπλέον
Ναυαγισμένες φτάνουν στὴν ἀκτῆ, βεγγαλικά φωτίζουν τὴν ὀθόνη.
Βάφεται μὲ ἰώδιο ὁ στίχος.

Στὴν ἀγκαλιά μου μπήγει τ' ἀγκάθια του τὸ καλοκαίρι.
Ἄνεξιχνιάστες μορφές ὀπίου καὶ θαυμάτων
Ποῦ ἔγιανε ἡ πληγὴ μ' ἓνα φιλι θυμᾶμαι.
Θυμᾶμαι τὸ σταθμὸ τῆς Δύσης Μάιο μῆνα
Ποῦ ἔγδερνες τὴν ἄκρη τοῦ δαχτύλου στὴ σκανδάλη.
Οἱ φλόγες τύλιγαν ἀπὸ παντοῦ τὸν κῆπο
Τῆ μαγεμένη κερασιὰ πού μάζευε πουλιὰ
Τὰ ὄνειρα πού ἀναβλύζανε σὰν σπέρμα.

Γαλακτερὴ σκιὰ γλιστρᾶ στὸ γαλατένιο δάσος
Καὶ ἡ καρδιὰ ἀρχίζει νὰ ἀδειάζει.

Ἄπ' τὸ παράθυρο ἓνα σεντόνι φῶς
Ἄνθρωποι πού σαλεύουν
Ἄνθρωποι πού σέρνονται, ἐκλιπαροῦν, πετοῦν
Κραυγάζουν, τρεμοσβήνουν.
Στὴ συστολὴ τοῦ σύμπαντος
Σφίγγοντας πλησιάζουν
Κι ὕστερ' ἀπλώνονται μὲ μιὰ πλατιὰ ἀνάσα.

Μὲ μουσικὲς ἀνήκουστες μᾶς περιμένουν
Οἱ ἄγγελοι πού ξέρουν τὴν ἀλήθεια.

ΑΝΤΑΥΓΕΙΕΣ

Σάν άνεμος βουίζει καθώς τρέχει ό χρόνος
Καί τὰ μαλλιά σου κυματίζουν και τυφλώνουν.
Κάποια παράσταση θά παίζεται εκεί ψηλά.
Με μάσκες και κύμβαλα ούρανομήκη
Μιλᾶνε οί θεοί πού παρασταίνουνε σφαγές
Σε φωταψίες σκοτεινοῦ φωτός.

Τή μουσική τους δέν μπορεῖς νά τήν ἀκούσεις
Όμως κάποιες ἀνταύγειες τήν ώρα τοῦ ἔρωτα
Στό ὄνειρο
Σάν ξεψυχᾶς
Ἡ ὅταν φτιάχνεις εἶδωλα με τὸ χρωστήρα
Μπορεῖς νά δεῖς.

Μιά μυρωδιά τήν ώρα πού βραδιάζει
Ἡ ἄγγιγμα ἀπατηλὸ στὸν ὤμο
Ἡ ἀλλαγὴ τῆς θάλασσας, καθὼς ἀποτραβιέται
Ἀπὸ τὰ μάτια ἢ σκόνη τῆς ἐρήμου
Τοῦ ἄλλου οί σταλαγματιές μες στο δικό σου δάκρυ.
Όλα θυμίζουν τὸ ἀόρατο μιᾶς θαλπωρῆς
Πού κάποτε ξεσπᾶ και μᾶς τυφλώνει.

ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΩ ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Ἐφτιαξα μιὰ ζωὴ ἀπὸ πηλὸ
Ποῦ ράγισε στὰ χέρια μου
Λερώθηκε στὰ χέρια ἄλλωνῶν
Μέχρι ποῦ κομματιάστηκε.
Ζωγράφισα τὴ μοναξιά·
Μὲ βλέμμα τρομαγμένο ταξίδεψα
Σὲ ἔρημα νησιὰ χωρὶς φωνή.
Ἀγάπησα φαντάσματα ποῦ σύρθηκαν
Μαζί μου σὲ κρεβάτια ἡδονικὰ
Κι ἔπειτα πέταξαν ἀπὸ κοντὰ μου κρώζοντας.
Ἀρρώστησα σὲ κάτασπρα δωμάτια
Κρατώντας τὸ κορμὶ νὰ μὴ σκορπίσει.
Ἐκλαψα ἀπὸ πόνου κι ἀπὸ στέρηση.
Πύργους ὄνειρεμένους ἔχτισα
Μὰ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ λειψὴ καὶ χάλασαν,
Στὸν δεῦτερο σεισμὸ δὲν ἄντεξαν,
Κρίθηκαν κατεδαφιστέοι.
Μὲ βλέμμα ἄτονο τὴν παγωνιὰ προσμένω.
Νοέμβριος καὶ στὸ μυαλό μου βρέχει καλοκαίρια.

Μὰ εἶμαι σίγουρος πῶς κάποτε
Μέσα ἀπὸ τοῦ χωραφιοῦ τὴν πρωινὴ δροσιὰ
Μέσα ἀπὸ τὴ λίμνη τὴν ἀκύμαντη θὰ βγῶ
Καὶ θὰ ἐπιστρέψω φωτεινός.